

[Henry Christensen.]

udser også en lang række problemer i forbindelse med den højere uddannelse.

Et af de problemer, der i særlig grad har været diskuteret, er spørgsmålet om ungdommens uddannelsesfond, hvorom vi havde en vis principiel strid for nogle måneder siden. Om uddannelsesfonden er der vel her grund til at slå fast, at den blev oprettet under regeringen Erik Eriksen, den er senere blevet udbygget, og der har vel også været tilslutning til at søge den udbygget på andre områder.

Det, som i høj grad er problemet i forbindelse med den højere uddannelse, er at skaffe de studerende de fornødne midler til at dække deres leveomkostninger i de år, de skal gennemføre deres studier. Der støder måske nok to forskellige synspunkter sammen her; det ene er, at det må være statens opgave at sørge herfor — studenterlønstanden pusler man tilsyneladende ivrigt med også fra socialdemokratisk side; det andet er det, som mit parti tilslutter sig, at så langt som gørligt må opgaven at give børn og unge den fornødne uddannelse være forældrenes. Utvivlsomt ligger der et stærkt incitament bl. a. til opsparring deri, at denne opgave så langt som gørligt er forældrenes. Derfor er vi også tilhængere af at give forældrene og i øvrigt de unge studerende selv så gunstige muligheder, at de så langt som gørligt kan klare deres studieproblemer selv. Derfor er vi tilhængere af at skabe de fornødne skattemæssige begunstigelser, der i højere grad kan sætte forældrene i stand hertil. Derfor er vi tilhængere af at skabe skattemæssige begunstigelser for de unge studerende, der gennemfører deres studier i høj grad ved egne kræfter. Derfor er vi tilhængere af, at de unge studerende, der gennem hjælp i form af lån på den ene eller den anden måde selv bidrager væsentligt til at klare disse studieproblemer, får en skattemæssig begunstigelse, når lånene til sin tid skal afvikles. Derfor er vi tilhængere af at forøge det beløb, der er til rådighed for udlån af ungdommens uddannelsesfond, med yderligere nogle millioner kroner. Det betyder, at flere af de behov, der er, vil kunne blive dækket.

Vi finder stadig, at det er et urimeligt standpunkt, regeringen har taget, at man ikke vil vise f. eks. de polyteknisk studerende

den imødekommenhed, det drejede sig om, da de selv kom og sagde, at inden for deres studieområde var det nok naturligt med de indtjeningssevner, der var for dem, når de havde gennemført deres uddannelse, om de omkostninger, der her er tale om, i det væsentlige blev finansieret over lånevejen, fordi der bl. a. også er et hensyn at tage til de mange unge og i øvrigt til borgerne ud over det øvrige land, som ikke får en så kostelig gave fra staten, som en sådan uddannelse er, men som skal bidrage til omkostningerne herved.

Så langt som det altså er gørligt at skabe vilkår, der sætter de flest mulige i stand til at gennemføre deres uddannelse mest muligt ved egne kræfter, mener jeg det er fornødtigt at sætte sådanne foranstaltninger i værk. Det betyder også, at der af den bestående legatmasse bliver mere til rådighed for de uddannelsesområder, hvor indtjeningsmulighederne og studiemulighederne ikke er af en sådan art, at en låneordning på tilsvarende måde vil være berettiget. I det hele taget vil jeg advare imod en linealløsning på dette område. Jeg tror, der er god vilje til medarbejderskab fra alle sider her. Jeg tror også, det er vigtigt, at vi ikke på dette område tager incitamenterne væk fra befolkningen mere, end det er nødvendigt.

Foged: Da ordføreren for det radikale parti, det ærede medlem hr. A. C. Normann, i sin tale fremførte nogle fejlagtige bemærkninger vedrørende venstres stilling til afskrivningsloven, og da en lille pjece, som er udgivet af de tre regeringspartier i fællesskab, har omtalt de samme forhold fejlagtigt, finder jeg det rigtigst, at denne fremstilling her i salen bliver gendrevet. Det er åbenbart et af de spørgsmål, som skal indgå i regeringens valgpropaganda, og derfor er det rigtigst, at det allerede nu blive endeligt oplyst her.

Som det ærede medlem hr. Anders Andersen allerede har påpeget, var det under den venstre-konservative regering 1950-53, at afskrivningsspørgsmålet kom på dagsordenen. Nogle regler blev gennemført straks, men der blev samtidig — det var i 1952 — nedsat et udvalg til at udarbejde forslag om tidssvarende regler. I 1957 blev disse nye regler gennemført, dengang — som rigtigst bemærket — uden venstres stemmer.